

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. С.З., 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело № 20235500500216 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл.435, ал.2, т.1 и чл.437, ал.1-4 от ГПК.

Постъпила е жалба вх.№ 1024/10.02.2023г. от А. Г. М. от гр.С.З., в качеството ѝ на длъжник по изпълнително дело № 347/2022г. по описа на ДСИ при РС- С.З. против действията на ДСИ по същото дело, изразяващи се в издаване на 27.01.2023г. на Постановление за налагането ѝ на глоба в размер на 100 лв. Според жалбоподателката постановлението за налагане на глоба било неправилно и незаконосъобразно, като излага подробни фактически и правни съображения за това. Моли се съда да отмени атакуваното Постановление на ДСИ за налагане на глоба, като ѝ присъди направените по делото разноски, вкл. за адвокатско възнаграждение. С жалбата се представят писмени доказателства.

В срока по чл.436, ал.3 от ГПК е постъпило писмено Възражение вх.№ 1481/28.02.2023г. от вискателя по изпълнителното дело М. Т. М. от гр.С.З., в което се оспорва основателността на жалбата. Твърди се, че неосъщественият контакт между непълнолетния син Т. Т. на 17 г. и баща му М. Т. на 21.01.2023г. се мотивирал с отказа на детето да се срещне с бащата. Посочва се, че това нежелание било следствие на психично заболяване на Т. от близо 4 години, но документи за предприето лечение имало едва от 28.02.2022г., изходящи от УМБАЛ"А."- ЕАД, гр.С.. За да постановил решението си относно режима на лични отношения на детето с другия родител, РС- С.З. се бил съобразил с представената медицинска експертиза и със Социалния доклад на ДСП- ОЗД- гр.С.З., които били задължителни в този случай. Решението било влязло в законна сила и следвало да бъде изпълнявано

стриктно.

Съгласно депозираните писмени Мотиви изх.№ 2272/07.03.2023г. на ДСИ при РС- С.З. по реда на чл.436, ал.3 от ГПК се установява становището му за цялостна неоснователност на жалбата, тъй като в хода на изпълнителното производство било установено, че жалбоподателката- майка А. М. многократно не е изпълнявала доброволно режима на лични контакти между бащата и детето, определен в съдебното решение, за което било търсено и съдействие от органите на МВР. Длъжницата била предупреждена да спазва определения от съда режим на лични контакти чрез връченото ѝ лично на уведомление на 11.01.2023г., като в уведомлението била предупреждена, че при неизпълнение ще ѝ бъде наложена глоба в размер до 400 лв. и при неизпълнение на тази незаместима престация, след молба на възискателя, следвало да му се наложи санкцията. Счита, че Постановлението за наложената глоба е законосъобразно, наложената глоба била в размер с цел длъжника да бъде принуден да се съобразява и да спазва присъдения режим на лични отношения и жалбата следвало да бъде оставена без уважение. В противен случай другия родител щял да бъде лишен от правото да вижда детето си, да има пълноценен контакт с него и да бъде равнопоставен с родителя, който упражнявал родителските права.

Съдът като обсъди оплакванията в жалбата, доводите във възражението, мотивите на ЧСИ, както и събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, намира за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок по чл. 436, ал. 1 от ГПК от надлежна страна – длъжник в изпълнителното производство при наличие на правен интерес. С жалбата се атакува Постановлението за налагане на глоба на жалбоподателката от ДСИ с оплакване, че постановлението е незаконосъобразно и необосновано.

Жалбата следва да бъде разгледана по същество в з.з. относно направените в нея оплаквания.

Относно особеното искане на жалбоподателката/майка/ за насрочване и разглеждане на жалбата ѝ в открито съдебно заседание с участие на страните, въззивният съд намира същото за неоснователно, тъй като не е налице причина да се пристъпи към изключението, дадено в чл.437, ал.1 от ГПК. От една страна не се налага събирането на поисканите гласни доказателства, тъй като поисканото за разпит, като свидетел лице/непълнолетния все още техен син/ е страна по изп.дело, явяващ се обект на изпълнението/предаването му на бащата за осъществяване на лични контакти с него/, поради което не може да бъде допускан и разпитван в качеството му на „свидетел“ по същото в съдебната му фаза по обжалването. От друга страна- аргументите на жалбоподателката /длъжница/ са изложени подробно в жалбата и по тях съдът ще се произнесе по общия ред в закрито съдебно заседание/съгласно нормата на чл.437, ал.1, пр.1 от ГПК/ със съдебния акт/Решението/ по съществото на спора, с който е бил сезиран. Всички относими към спора обстоятелства, които жалбоподателят иска да бъдат установени с гласни доказателствени

средства, се установяват от приложените към изпълнителното производство документи, включително и изрично отразеното в Докладната записка рег.№ 434/07.01.2023г. на служителите на МВР/л.32 от изп.дело/, която представлява официален свидетелстващ документ в процеса, издаден от официален държавен орган в кръга на законовите му правомощия, който не е страна по изп. процес.

Установява се, че изпълнителното производство пред ДСИ при РС- С.З. е било образувано по искане на вискателя- баща Т. М. М. от гр.С.З. за принудително изпълнение на влязло в сила съдебно решение по гр.д.№ 1086/2022г. по описа на РС- С.З. в частта относно режима на лични контакти между бащата Т. М. и непълнолетното им дете Т. М. М./родено на 12.04.2005г./, против длъжницата- майка на детето А. Г. М. /жалбоподателката/. Видно от текста на изпълнителния лист, издаден на 30.06.2022г., на бащата е определен подробно посочен режим на лични контакти с детето му Т. М., в това число всяка първа и трета събота от месеца от 9 ч. до 19 ч., както и всяка първа и трета неделя от 9 ч. до 18 ч. от месеца (без приспиване), който режим е важал до 01.08.2022г. Като от началото на м.август 2022г., бащата има право сина си всяка първа и трета неделя от месеца от 9 ч. до 18 ч., но вече с приспиване при него. Както и 30 календарни дни през лятната ваканция, които дни не съвпадат с отпуска на майката А. М., в четните календарни години – за рождения ден на детето и за Рождество Христово (Коледа), а в нечетни календарни години за Възкресение Христово (Великден) и Нова година. Безспорно е установено по делото, че на 02.07.2022г. на майката /като длъжник в изпълнителното производство/ е била връчена писмена покана за доброволно изпълнение на задълженията си по изпълнителния лист, както и ѝ е указана разпоредбата на чл.527, ал.3 от ГПК при неизпълнение на задълженията ѝ във връзка с предаване на детето за осъществяване на режима на лични контакти с бащата. В отговор на поканата за доброволно изпълнение жалбоподателката А. Г. М. е депозирала на 04.07.2022г. заявление с конкретни възражения във връзка със сумите, които са посочени, че дължи за образуване на изп.дело, тъй като същата не била давала повод за образуване на същото, като поканата за доброволно изпълнение ѝ е била връчена след доброволното предаване на детето.

Установено е, че на 07.07.2022г. по изпълнителното дело е постъпило становище от бащата, в което се съдържа оплакване, че на 18.06.2022г. майката на детето не е изпълнила определения от съда режим на лични контакти в третата събота от месеца, както и на 19.06.2022г. (трета неделя от месеца), поради което иска от ДСИ на същата да бъде наложена санкция „глоба“. Безспорно на 09.01.2023г. по изпълнителното дело е постъпила молба от бащата с оплакване, че на 07.01.2023г. майката на детето не е изпълнила определения от съда режим на лични контакти в първата събота от месеца на 07.01.2023г. Вискателят се е принудил да потърси съдействие от полицейски служители от Първо РПУ- С.З., които запознал със проблема. Показал им препис от съдебното решение, след което разговаряли с майката,

която отказала да предостави детето. В молбата си бащата е посочил начин на изпълнение, като моли ДСИ да насрочи дата и предаване на детето на 21.01.2023г.(първа събота от месеца) и съответно на 22.01.2023г.(първа неделя от месеца). На 11.01.2023г. ДСИ е връчил на майката А. Г. М. съобщение, в което я предупреждава, че ако откаже да предаде детето Т. М. М. на бащата М. Т. М. на 21.01.2023г и 22.01.2023г., на същата ще й бъде наложена глоба на осн. чл.527 от ГПК, както и ще бъде насрочено принудително отнемане на детето на осн. чл.528, ал.5 от ГПК.

Установява се, че на 24.01.2023г. е получена жалба по изпълнителното дело на осн. чл.426 от ГПК от бащата, в която се съдържа оплакване, че на 21.01.2023г. майката на детето не е изпълнила определения от съда режим на лични контакти в трета събота от месеца на 21.01.2023г., взискателя се е принудил да потърси съдействие от полицейски служители от Първо РПУ-С.З., които запознал със проблема, показал им препис от съдебното решение, след което разговаряли с майката, която отказала да предостави детето. В жалбата си, бащата е посочил начин на изпълнение, като моли ДСИ да насрочи дата и предаване на детето на 04.02.2023г. (първа събота от месеца) и съответно на 05.02.2023г. (първа неделя от месеца). Видно от изисканата и представена по изп.дело докладна записка с дата 07.01.2023г., се установява, че детето е заявило пред органите на Първо РПУ- С.З. отказ да се срещне с баща си.

Същевременно жалбоподателката- майка/пълнолетна българско гражданка/, осъществяваща родителските права върху непълнолетното им дете на 17 г., дори и при наличие на някакви негови психически или други проблеми, симптоми и заболявания, е длъжна по закон да намира практически способности и подходи, като съдейства за осъществяване на законово установените режими на лично контакти на взискателя/баща/ с непълнолетното им общо дете, което само след 20 дни/на 12.04.2005г./ ще навърши по закон пълнолетие и процесния режим на лични контакти на бащата с него ще отпадне автоматически. Съгласно разпоредбата на чл.527, ал.3 от ГПК, когато длъжникът върши противното на това, което с решението е задължен да върши или да търпи, съдебният изпълнител по искане на взискателя му налага за всяко нарушение на това задължение глоба до 400 лв. Вследствие на това ДСИ е издал постановление от 27.01.2023г., с което е наложил на длъжника А. Г. М. глоба на основание чл.527, ал.3 от ГПК в размер на 100 лв., като е приел, че изложената от взискателя фактическа обстановка не се оспорва.

Безспорно е налице влязло в сила съдебно решение, с което е определен режим на лични контакти между бащата М. Т. М. и детето Т. М. М. на 17 г./родено на 12.04.2005г./, поради което следва да се приеме, че майката на детето А. Г. М., на която е възложено упражняването на родителските права по отношение на детето има задължение да съдейства за изпълнението на решението. В конкретният случай датите, на които се твърди, че е налице неизпълнение на решението съвпадат напълно с определения от съда режим

на лични контакти между бащата и детето.

Не се спори между страните, че на посочените от взыскателя М. Т. М. почивни дни 18-19.06.2022г., 07.01.2023г., 21-22.01.2023г. вкл. длъжника А. Г. М. не е предала непълнолетното им дете Т. М. с аргумента, че същият отказвал да се срещне с баща си.

Спори се между страните, през посочените почивни дни имала ли е задължение майката и длъжник по отношение на това задължение А. Г. М. да го предаде на бащата, респ. налице ли е виновно неизпълнение на задълженията ѝ по предаване на детето в изпълнение на определения от съда режим на лични контакти между бащата и детето в хода на образуваното между страните изпълнително дело.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните фактически и правни изводи :

При изпълнение на притезания за незаместими действия, законният интерес на кредитора ще бъде удовлетворен, само ако длъжникът бъде принуден да извърши лично дължимото действие. Поради това и съгласно чл.527, ал.1 от ГПК съдебният изпълнител/ДСИ/ има право да принуждава длъжника- жалбоподател да извърши действието, като му налага глоби до предвидения в посочената разпоредба размер/до 400 лв. включително/. Нормата на чл.527, ал.3 от ГПК урежда изпълнението на решения, задължаващи длъжника да бездейства, т.е. принудително изпълнение се налага, когато длъжникът върши противното на това, което с решението е задължен да върши или да търпи. Това са задължения винаги за незаместимо лично поведение, като за всяко нарушаване на задължението за бездействие, т. е. при всяко действие или съпротива на длъжника, нарушаващи задължението му, съдебният изпълнител по искане на взыскателя му налага глоба до 400 лв. Изпълнението на задължението за предаване на дете е регламентирано в чл.528 от ГПК, като съгласно ал.5 на посочената разпоредба, ако длъжникът не изпълни доброволно, съдебният изпълнител може да му налага глоба по чл.527, ал.3 от ГПК за всяко едно отделно неизпълнение.

Видно от изложената по-горе фактическа обстановка настоящият случай касае последната посочена хипотезата, а именно налагане на глоба от съдебния изпълнител на длъжника поради неизпълнение на задължението му, визирано в разпоредбата на чл.528, ал.2 от ГПК. При положение, че на длъжникът е била редовно връчена покана за доброволно изпълнение на 02.07.2022г., същият е бил длъжен в предвидения от закона 3- дневен срок да съобщи на съдебния изпълнител/ДСИ/ готовността си, мястото и времето на предаване на детето или евентуално пречките за това. Предвид изложените по- горе подробни факти по делото, се налага извода, че длъжникът е бил напълно наясно със задълженията си.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита, че в случая длъжника е бил изцяло недобросъвестен, като не е изпълнил вменените му с чл.528 от ГПК задължения, следователно неизпълнението от негова страна е

законосъобразно санкционирано от ДСИ с налагането на процесната глоба в размер на минималните 100 лв./при максимално възможни 400 лв. по закон/. С оглед на това, обжалваното постановление следва да бъде потвърдено изцяло, а подадената срещу него жалба отхвърлена, като неоснователна и недоказана, със законните последици от това.

Съгласно императивната разпоредба на чл.437, ал.4, изр.2 от ГПК настоящото съдебно Решение е окончателно и не подлежи на по-нататъшно обжалване пред по-горен съд.

Ето защо водим от горното и на осн. чл.435, ал.2, т.1 и чл.437, ал.1-4 от ГПК, Окръжен съд- С.З.

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателката- длъжница А. Г. М. от гр.С.З. за разглеждане на жалбата ѝ вх.№ 1024/10.02.2023г. в открито съдебно заседание за събиране на гласно доказателство чрез разпит, като свидетел на непълнолетния им син Т. М. М.- ЕГН ***** от гр.С.З., като процесуално **недопустимо**.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ Жалба вх.№ 1024/10.02.2023г. от А. Г. М.- ЕГН ***** от гр.С.З., в качеството ѝ на длъжник по изп.д.№ 347/2022г. по описа на ДСИ при РС- С.З. против действието на ДСИ при РС- С.З.- издаване против нея на Постановление от 27.01.2023г. за налагане на санкция „глоба“ в размер на **100** лв./сто лева/, като **неоснователна**.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____